

Het
Pandapunten
Spaarsysteem

Rose Zandvliet

Het
**PANDA
PUNTEN
SPAAR
SYSTEM**

ROMAN

Het Pandapunten Spaarsysteem

Tweede druk, 2021

ISBN: 9789403623221

Roman

Auteur: Rose Zandvliet

Omslag: Rose Zandvliet

Meer info:

www.hetpandapuntenpaarsysteem.com

www.rosezandvliet.com

Copyright © 2020 Rose Zandvliet

All rights are reserved. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

‘Ik heb goed nieuws en slecht nieuws’, zegt de dokter. ‘Waar zullen we mee beginnen?’

Teddy kijkt naar de verfromfaaide tissues in haar handen. Zweet, snot en tranen hebben er papier-maché van gemaakt. Ze doet een mentale kop-of-munt en gaat voor het cliché: ‘Doe eerst maar het slechte nieuws’. Teddy durft geen oogcontact te maken, bang voor wat er gaat komen. Ze probeert haar gedachten te verzamelen, maar het gaat net zo snel als het inbellen op een modem uit 1998. Ze ziet de lippen van haar dokter bewegen, maar hoort alleen het gebonk van haar eigen hartslag. De tissue-pulp in haar handen kneedt ze tot een balletje en gooit die richting de vuilnisbak. Mis. Ja., er is heel veel mis. Ze trekt drie nieuwe tissues uit de doos, dempt de waterval, steekt met valse vastberadenheid haar kin omhoog en zegt snotterend: ‘Oké Doc, kom maar op! Hoe gaan we dit fixen?’

Drie maanden eerder.

1

‘Tien.’

‘Negen.’

Teddy kijkt paniekerig om zich heen. Waar kan ze zich het beste positioneren om zweterige knuffels te vermijden? In ieder geval ver uit de buurt van de griezel die van achter een grote plant naar haar staat te loeren. Al de hele avond kijkt de engerd alsof hij iemand, wie dan ook, wil bespringen. Pak de plant, pak de plant, probeert ze hem te *jedi-mindtricken*. De afgelopen uren heeft ze zeer vakkundig oog- en fysiek-contact weten te vermijden en dat wil Teddy de rest van de avond, het nieuwe jaar en de rest van haar leven, graag zo houden. Tja, dat is het nadeel van huisfeestjes. Er is altijd iemand die onuitgenodigd is komen opdagen, en te gênant is voor woorden. En geen portier om dat soort types buiten te houden. Meestal is het een familielid en is een ‘je komt er niet in’ niet netjes om te zeggen. Dan krijg je later je moeder of je oma op je dak. Argumenten als ‘het zijn alleen collega’s, je kent hier niemand, het wordt helemaal niet gezellig’, is voor dovemansoren. En de plantknuffelaar is hiervan een perfect voorbeeld. Teddy ontsnapt de keuken in.

‘Acht.’

‘Zeven.’

In de keuken loopt ze tegen haar beste vriendin Susanne aan, die last-minute, of eigenlijk last-seconds, nog wat bubbels inschenkt. ‘Lekker, lauwe bubbels. Rooie, schenk mij ook nog maar even bij!’ Ze steekt haar glas uit naar haar vriendin. Van alcohol wordt immers altijd alles beter. En makkelijker. En mooier. Altijd. Alles. Verder is ze geen alcoholiste hoor. En ze noemt Suus ‘Rooie’ vanwege haar knalrode bos krullen. Heel praktisch op drukke feestjes, dan pik je haar zo uit een menigte. Je hebt eigenlijk altijd je eigen ‘meetingpoint’ bij je, of zo’n tourgids met een vlaggetje.

‘Zes.’

‘Vijf.’

Teddy haakt haar arm in die van Susanne en vanuit de deuropening kijken ze samen naar het tafereel in de woonkamer. De muziek is uit en het aftel-volume stijgt met elk cijfer. Iedereen telt inmiddels synchroon en in koor af, dit mede dankzij een kleine mollige brunette die midden in de woonkamer op een stoel staat en met een confetti-kanon het aftellen dirigeert. Maartje, de resident-dirigent, is de eigenaresse van het kleine Amsterdamse driehoog appartement waar ze op dat moment zijn, en hun andere beste vriendin. De ramen van Maartjes appartement zijn beslagen ondanks dat ze wagenwijd open staan. Normaliter staat het appartement ramvol Ikea-meubelen, prullaria en planten. Nu staat

het rammetje-vol aftellende vrienden, vage kennissen en doelwitten die dichter naar elkaar toe bewegen om op nul tongend het nieuwe jaar te beginnen.

‘Vier!’

‘Drie!’

Teddy en Susanne horen dat de onderburen met aftellen iets op hun achterlopen. Maar prima, voor Teddy kan dit klotelaar niet snel genoeg afgelopen zijn.

‘Twee!’

Iedereen staat in de startblokken voor de climax.

‘Eéééén...’

‘NUL!’

‘Gelukkig Nieuwjaar!’ Klinkt het in canon door het appartement, en die eronder. Zweterige knuffels worden uitgedeeld, net als pretentieuze luchtzoentjes. Iemand start Abba’s Happy New Year in. Maartje staat nog steeds op de stoel midden in de kamer, te worstelen met het confetti-kanon. En haar vriend Thomas staat er rustig naast. Te wachten tot z’n vriendinnetje uitgeprutst is en hij haar het nieuwe jaar in kan zoenen. En waarschijnlijk ook om te voorkomen dat Maartje met haar dronken harses van het stoeltje afdondert. Hij is bijna twee meter en Maartje is één-meter-tweeënzestig, dus die stoel komt hun nieuwjaarssmakkerd goed van pas.

‘Zou dit hun zoen-stoeltje zijn?’ vraagt Teddy zich hardop af.

‘Wat?’ vraagt Susanne.

‘Nee niks, happy nieuwjaar, Susie!’ zegt Teddy en ze grijpt Susanne in een dikke omhelzing.

‘Jij ook Tedje! Het is het laatste jaar voordat we dertig worden. Deze moeten we echt grandioos maken! Laten we toosten, op meer seks!’ grijnst Susanne terwijl ze haar glas omhooghoudt.

‘Pfff op minder mannen-ellende en misschien eindelijk mister Right?!’ antwoordt Teddy terwijl ze haar glas tegen die van Suus aan tikt.

‘Ha! Liever een mister right now! Oeh, alsof je het over de duivel hebt,’ Susanne vist haar vibrerende telefoon uit haar kontzak, ‘zal je er net één hebben.’ Ze knipoogt naar Teddy en neemt op met ‘gillende keukenmeid op zoek naar een miljoenklapper, wie heb ik aan de lijn?’. Terwijl Teddy haar glas opnieuw inschenkt volgt ze het eenzijdige telefoongesprek.

‘Hahahaha nee je moest eens weten hoe hard ik kan gillen.’ [...] ‘Oké ja ja, een vuurpijl waar je U tegen zegt?’ [...] ‘Nou, doe niet zo rotje.’ [...] ‘Een veiligheidsbril voor...????’ [...] ‘Hahaha, met dat lontje van je?!’ [...] ‘Wacht ik kan je slecht verstaan.’ Teddy kijkt Susanne hoofdschuddend na terwijl die in het trappenhuis verdwijnt. Net op het moment wervelwind Maartje de keuken in. Met een ‘kutding’ gooit ze het confetti-kanon in de vuilnisbak en geeft Teddy een knuffel en zegt: ‘Happy new year chicka! Waar gaat die rooie heen?’

‘Ik denk dat ze dat nu aan het uitvinden is.’

‘Hahaha, het zal ook eens niet. Ik snap niet waar ze al die mannen vandaan tovert.’

‘Tja, drie keer met die knalgroene kijkers knippen en haar vuurrode bos krullen heen en weer wapperen en elke man is betoverd. Volgens mij worden zelfs de grootste glitternichten vaginieuwsgierig door haar,’ zegt Teddy. ‘Ze is de letterlijke definitie van aantrekkingskracht.’

Maartje gebaart naar de fles bubbels die Teddy als een baby geknuffeld vasthoudt, ‘Geef me die fles eens.’

‘Deze is leeg.’

‘Waarom hou je hem dan... laat maar. Op de koelkast staan volle. Kun je er eentje voor me pakken? Deze sprankelende persoonlijkheid komt niet vanzelf.’

‘Here you go, ukkie. Zet je vriend altijd de drank op plekken waar je er niet bij kan?’

‘Grappig. Oeeh, heb je het neefje van Thomas al ontmoet? We hadden hem eigenlijk niet uitgenodigd omdat hij een beetje typisch is. Overall waar hij komt gaat ie aan planten zitten frunniken... Maar goed, jij hebt een muur in je huis die donkergroen is en je eet graag sla... Dus, jullie hebben beiden iets met groente. En jij maakt graag selfies, en hij is gefascineerd door fotosynthese. Ik zie hier een match!’ Zonder te wachten op antwoord probeert Maartje Teddy de woonkamer in te duwen. ‘Hij staat daar bij die grote palm-plant. Hij is single en valt op blondines!’

Susanne, die haar beller heeft opgehangen, vangt het laatste deel van het gesprek op. Ze knipoogt naar Teddy, die zich nog steeds heeft vastgeklemd aan het deurkozijn: ‘Ted, groene vingers, toppie, krijg je bush eindelijk weer eens een sproeibeurt.’

Teddy trekt een vies gezicht: ‘Sjeeesj als dat het beste is wat ik kan krijgen...’

Susanne begint te lachen: ‘Je bent gewoon veel te kritisch. Hoelang sta je nu al droog?’ Ze pakt de fles champagne van Maartje over en schenkt haar glas nog een keer bij.

‘Suus, onze wereld draait niet om seks!’

‘Nee hij draait om de zon.’

Maartje negeert Susannes opmerking en probeert nog een cupidopijl af te vuren op Teddy, ‘Ik wil gewoon dat je net zo gelukkig wordt als Thomas en ik!’ Met een liefdevolle blik kijkt Maartje naar haar vriend, die aan een paar vrienden laat zien dat hij twee shotglaasjes kan balanceren op z’n voorhoofd.

‘Ik ook!’ Teddy tikt haar laatste beetje champagne achterover. ‘Maar op één of andere manier trek ik alleen maar pervers of passieloze pannenkoeken met kleine pikkies aan.’

‘Ja, kleine takjes, doffe ellende. Een flink stuk hout daarentegen...’ Susanne zet met een grijns demonstratief haar lege glas op het aanrecht. ‘Ladies, ik ga er vandoor, botanie calls!’

‘Je bedoelt booty calls!’ roept Teddy naar een weglopende Susanne die zich nog even omdraait en een kusje richting haar vriendinnen blaast.

‘Veel plezier Red!’ Roept ook Maartje haar na, om zich meteen weer tot Teddy te richten: ‘Waarom heet het eigenlijk bootycall?’

‘Omdat, net als wanneer je per ongeluk iemand met je kont belt, het altijd een foutje is.’

‘Hmmm, oké. Tedje, laat me nog één poging wagen...’

‘Voor wat?’

‘Volgens mij zag ik hem net binnenkomen.’ Maartje speurt een beetje loensend van de drank – de woonkamer af.

‘Wie?’

‘Onze nieuwe onderbuurjongen.’

‘Nee nee, niet nog een koppelpoging.’

Maartje negeert de opmerking, en pruttelt door, ‘een heerlijke vent om naar te kijken. Geen idee of hij ook inhoud heeft, maar hij... Oh, daar is-ie! Zal ik je aan hem voorstellen?’

Teddy kijkt in de richting van Maartjes wijzende vinger en ziet een fluorescerend geel T-shirt. ‘Oh ab-so-luut niet!’ Ze geeft Maartje een snelle knuffel, zwaait naar Thomas, die inmiddels de scherven van de shotglaasjes aan het opruimen is, grijpt haar jas en ontsnapt het appartement uit. ‘Nou dan niet hoor,’ roept Maartje naar de dichtvallende deur en kijkt in de keuken om zich heen, op zoek naar iets waar ze op kan staan zodat ze nog een nieuwe fles van de koelkast af kan pakken.

Het moment dat ze de voordeur beneden achter zich dichttrekt, realiseert Teddy dat ze een flinke inschattingfout heeft

gemaakt. ‘Godsallejezus,’ spuugt ze uit terwijl ze in blinde paniek terug het portiek induikt. De buurt is net klaar met elkaar een gelukkig nieuwjaar te wensen en stroomt nu massaal de straat op om illegaal vuurwerk af te steken. ‘Ik haat, haat, haat, vuurwerk’. Aan haatgevoelens heeft ze natuurlijk geen ene moer in deze situatie. De eerste angstzweet druppeltjes breken door haar poriën. ‘Ik moet hier weg.’ Teddy probeert aan te bellen bij Maartje, maar er doet niemand open. Logisch, want ze kan hier beneden de muziek horen alsof ze de boxen knuffelt. Zullen de burens leuk vinden. Hoewel, die hebben er geen last van, die staan nu voor haar neus een paar honderden euro’s de lucht in te schieten. Ze vist oordopjes uit haar broekzak en propt die zo diep mogelijk haar gehoorkanaal in. Door de alcohol voelt de ze kou niet, maar haar ademwolkjes vertellen dat het rond het vriespunt is. Een miljoenknaller en haar hart doen een wedstrijdje ‘wie is de snelste’. Met trillende handen propt ze haar blonde lokken onder een wollen muts. Een gillende keukenmeid krijgt ergens te dichtbij en ze deinst verder achteruit het portiek in.

Eenendertig december is gewoon niet haar dag. De openingstijden van winkels zijn kut. De buurkinderen die de hele dag door (vuilnisbakken uit elkaar) knallen, zijn kut. In de vrieskou over straat in een glitterjurkje dat naar boven kruipt op het moment dat je op je fietszadel gaat zitten, is kut. En koud, voor haar... Ja. Semi-verplichte oud-en-nieuw-huisfeestjes zijn ook gewoon kaa-uu-tee. En hier nu bibberend op een rottende stapel

oude huis-aan-huisbladen zitten, in een naar pis stinkende portiek, is niet hoe ze het nieuwe jaar wilde beginnen.

Er ligt te veel druk op oud en nieuw. De avond is de laatste kans van het jaar om... ja om wat eigenlijk? Als je een geweldig jaar hebt gehad, dan is dat laatste feestje als een kersje op de taart. Maar als je een klotejaar hebt gehad, zoals Teddy, dan is het vergelijkbaar met... hongerig en stomdronken de kroeg uit strompelen en ontdekken dat de pizzatent net vijf minuten dicht is. Achterop de bagagedrager springen van één of andere trol die nog een pizza in de vriezer heeft liggen, met je dronken kop van de bagagedrager afdonderen, bij de Eerste Hulp ontnuchteren met een gat in je hoofd en een zakje M&M's uit de snoepmachine. Altijd net naast de bagagedrager gaan zitten, dat vat Teddy's modus operandi perfect samen. Teddy ziet er atletisch uit, maar schijn bedriegt, ze heeft het balansgevoel van een dronken koorddanser. Ze struikelt letterlijk en figuurlijk door het leven. En het is echt niet zo dat elke blauwe plek een mooie anekdote heeft. Meestal is het een 'huh, waar heb ik deze nou weer opgelopen?'. Eigenlijk vergelijkbaar met elk blauwtje dat ze loopt, die zijn al lang niet meer op één hand te tellen. En ook dat zijn geen spannende verhalen. Haar liefdesleven is een rampgebied. Mag je het bij gebrek aan liefde ook 'liefdesleven' noemen? Ze vist haar telefoon tevoorschijn en begint doelloos door social media heen te scrollen. Na twintig minuten is de batterij leeg. Gelukkig is het vuurwerkgeweld inmiddels afgenomen. Ze spiedt uit het portiek.

Er hangt een mist over de door duizend-miljoen-triljoen-klappers roodgekleurde Amsterdamse straat. De zwavelgeur prikkelt haar neus; ze niest drie keer snel achter elkaar terwijl ze haar zwarte gammele oma-fiets van het slot haalt. Morgen mooi weer.

De route van Maartjes appartement in de Amsterdamse Pijp naar haar eigen bed in West kan Teddy met haar ogen dicht en twee vingers in haar neus fietsen. Niet dat dat verstandig is, dan fiets je geheid tegen iets of iemand aan. Vijf jaar geleden woonden ze nog samen in het appartement in de Pijp, maar toen Maartje met haar vriend Thomas wilde samenwonen besloot Teddy een eigen plekje te kopen. Beste beslissing ooit, anders was ze nooit Susanne tegengekomen. Die gekke rooie bleek naast haar te wonen. Teddy was net verhuisd toen ze een pakketje aannam voor een buurvrouw. Een paar uur later stond de buurvrouw in kwestie voor haar deur, in een eenhoorn-onesie. ‘Haha, die heb ik ook!’ riep Teddy en het was vriendschap op het eerste gezicht. Of in ieder geval een uur later toen de eerste fles wijn op was en ze het wafelijzer (dat in het pakketje zat) in gebruik hadden genomen voor bij de tweede fles. Haar twee beste vriendinnen zijn de grootste tegenpolen. Susanne is een impulsieve flapuit met een logica waar Cruijff een puntje aan had kunnen zuigen. Terwijl Maartje heerlijk solide en voorspelbaar is. Maartjes relatie met Thomas verloopt ook exact volgens het universele relatiehandboek. Daten, samenwonen, nog één lange reis maken, een hond die Buurman heet maar ze liefkozend baby noemen (om

alvast te oefenen) en het zal nu niet lang meer duren voordat een ooienvaar hun gps-coördinaten krijgt. Susanne daarentegen ziet de wereld als haar persoonlijke Jamin-winkel. Je moet elke smaakje minimaal één keer geproefd hebben voordat je weet wat je favoriet is. En dan nog, 'het is saai om de rest van je leven alleen maar worst te eten. Op Netflix kijk je toch ook niet exclusief naar één genre?' verdedigd Susanne altijd haar liberale kijk op relaties. Tja relaties, wat dat betreft hebben haar vriendinnen hun zaakjes beter op orde.

In de categorie wie-zoekt-zal-vinden en de-aanhouder-wint, is ze vorig jaar aan het daten geslagen. Met heel veel slechte suggesties (van Susanne) en goedbedoelde adviezen (van Maartje), is ze op, dramatische date na dramatische date geweest. In een stad met een overschot aan vrijgezelle mannen moet een leukerd niet zo moeilijk te vinden zijn, dacht ze. Maar helaas, Teddy lijkt wel een magneet te zijn voor freaks, vreemdgangers, mannen met klapperende eierstokken en natuurlijk de huis-tuin-en-keuken-eikels. En wellicht dat het ook niet helpt als ze teveel romantische komedies kijkt. Dat verpest wel een beetje je verwachtingspatroon. Ze wil wat Maartje en Thomas hebben. Die lijken elkaars gedachten te kunnen lezen, hebben non-stop lol en rare hobby's. Dat wil Teddy ook, hoewel... portretten van bn'ers in macaroni maken zou niet haar eerste hobby-keus zijn. Zou het universum echt zo werken dat zolang je actief iets zoekt, je het niet vindt? Dit geldt voor je sleutelbos, die ene sok, je telefoonkabeltje... geldt dat

ook voor 'de ware'? Ze schrikt op uit haar gedachten door hevig getoeter, ze was op de automatische piloot door rood gefietst. Fuck, het zou fijn zijn om lang genoeg in leven te blijven om nog een keer halsoverkop verliefd te worden. Normaal als je stopt met zoeken, dan liggen je sleutels pardoos op het keukenaanrecht. Dat zou wat zijn, wakker worden en een knappe vent in je keuken aantreffen. Met kookschort en kookskills. Dus, is stoppen met zoeken dan de oplossing? Een nieuw jaar betekent wel nieuwe rondes en nieuwe kansen. Misschien moet ze de andere sekse een periode opgeven? Honderd procent. Cold turkey. Een sabbatical. Nee, een man-batical!

Het stoplicht (waar ze deze keer wel netjes op staat te wachten) springt op groen. De stad Amsterdam geeft haar man-batical het groene licht. Een jaar geen mannen..., dat betekent ook een jaar geen seks? Ze wil niet zo'n nep-vegetariër zijn die midden in de nacht dronken bij de FEBO een shoarmaburger zit weg te peuzelen. Een jaar geen seks dus. Hoe moeilijk kan dat zijn? Ze kan het aantal keer dat ze het afgelopen jaar bij iemand in bed is beland op één hand tellen. Twee keer eindigde het in de morning-afterpil (en die krengen zijn duur), één keer met een soa (wederom duur) (en gênant) en één keer werd ze wakker in een goor studentenhuis. Dat ze daar niets heeft opgelopen is een wonder. En het lijkt alsof goedkope internetporno mannen volledig de verkeerde 'trucjes' aanleert. Faken om er sneller vanaf te komen (of eronder vandaan) is gangbare zaak geworden. Dit alles heeft

Teddy's geslachtsdrift naar een nieuw dieptepunt gebracht. Flirten en daten kost bergen aan energie en tijd. En als de input dan niet in verhouding is met de output... Tja, dan kan ze die tijd beter stoppen in een meer bevredigende hobby. Ha, wie had het ooit gedacht, eind-twintig en het een goed idee vinden om mannen af te zweren voor een jaar. Had Teddy dit tegen haar tweeëntwintigjarige zelf gezegd dan had ze zichzelf voor gek verklaard. Ze is inmiddels heelhuids thuis aangekomen en redelijk ontnuchterd. Ze steekt de sleutel in haar voordeur, 'gaat het me lukken, twaalf pandapunten sparen?' Eigenlijk best lullig voor die beestjes, om zo weinig coïtus te hebben dat de seksloosheid van homo sapiens ernaar vernoemd is. Maar ze zien er wel altijd heel zen uit. Oké, het besluit is genomen. Ze gooit een pizza in de oven, eet de helft op en valt in foetushouding op de bank in slaap.

2

Wat is een betere manier dan het nieuwe jaar beginnen languit op de bank in een onesie, omringt door de schijf van vijf; bakjes met popcorn, hamkaas-chips, gele M&M's, jelly beans en een in plakjes gesneden komkommer? Teddy's zoektocht door het video-menu, naar een film die ze al minimaal twee keer gezien heeft zodat ze halverwege in slaap kan vallen, wordt ruw onderbroken door de deurbel. De aanbeller is vast iemand die geld wil voor hongerige mensen. Of zielige dieren. Er wordt nog twee keer rap achter elkaar aangebeld. Misschien moet er iemand nodig plassen? Als ze roerloos blijft liggen en geen geluid maakt, gaat 'ie vanzelf weer weg.

'Lul, ik weet dat je wakker bent,' roept de aanbeller door de voordeur. 'Doe open, ik heb een goed idee!'

Teddy laat zich noodgedwongen van de bank af rollen en doet een hupst naar de voordeur.

'Goeie glitters, Ariel, wat heb jij nou weer aan?' Susanne doet een pirouettetje in een zeegroene pailletten catsuit en zegt: 'Kom Tedje, we gaan het nieuwe jaar in stijl inluiden. Trek even iets aan dat minder vormloos is.'

Susanne zwiert de woonkamer in en roept uit: ‘Sjeesh, ik ben ook net op tijd gekomen zie ik.’ Ze gebaard naar het open snackbuffet en de tv. Teddy weet dat tegenspartelen bij Susanne volkomen nutteloos is en duikt haar kledingkast in.

‘Oké Susie, wat staat er op het menu?’

‘Harde muziek, veel alcohol, zweten en dansen tot we er spierpijn van krijgen.’

‘Je weet dat we morgen moeten werken hè?’

‘Ja perfect! Dan zit je op je luie reet op een bureaustoel en kunnen je lam-gedanste benen juist tot rust komen. En de ene helft van onze collega’s is er niet en de andere helft is brak. Ik stel voor dat wij ons morgen aansluiten bij #TeamBrak.’

‘Oké, hoe is dit?’ Teddy verschijnt weer in de woonkamer in een doorschijnend zwart topje en zwartleren broek.

‘Ja, sletterig! I loef it! Van mij mag die BH wel uit hoor, dan kan je naar drie mannen tegelijk knipogen.’

Teddy negeert hoofdschuddend Susannes opmerking en duikt de badkamer in voor een laagje make-up. ‘Suus, hoe was je bootycall eigenlijk?’

‘Hij had een tandenborstel voor me gekocht.’

‘Oké, chill!’

‘Nee. Niet oké. De regels zijn dat je voor een bootycall geen tandenborstel koopt. Dit betekent dat hij serieus is...’

‘Serieus over mondhygiëne.’

‘Je snapt wat ik bedoel.’

‘Je bent een idioot. Ik neem aan dat je in blinde paniek z’n nummer hebt gewist?’

‘Misschien’, zegt Susanne. ‘Bijna klaar? Ik wil dit debacle van me af dansen!’

Teddy trekt een zuur gezicht als de tequila in haar slokdarm een ererondje doet. Ze slikt een klein kokhalsreflexje weg en zet met een klap het shotglaasje neer op de bar.

‘Walgelijk, waarom bestellen we dit elke keer weer?’ Het is drie uur ‘s middags, maar het voelt als drie uur ‘s nachts. De sfeer zit er al lekker in. Het publiek is een mix van strakke bekkies en bleke koppies die al behoorlijk wat kilometers gedanst hebben, en een fris en fruitige nieuwe aanwas zoals Susanne en Teddy. De club lijkt specifiek gemaakt te zijn voor kekke instagramplaatjes. Overal staan grote planten, hangen discobollen en staan velours banken. En er zijn zelfs pilaren compleet omringt door mos. Om de zweetlucht te filteren? Ze snapt waarom Suus hierheen wilde, de leeuwin heeft haar manen al losgegooid voor de jacht. Ze stappen over op Jäger-shotjes en na de derde zitten ze op een goed startniveau om de dansvloer onveilig te maken.

Elke artiest van wie ze vroeger een T-shirt, poster of dekbed had, komt voorbij en het lijkt wel het kampioenschap fonetisch meezingen. Teddy is sowieso aan het winnen. En tegelijkertijd haar stem aan het verliezen. Vroeger zong ze gewoon mee met wat

ze dacht dat ze hoorde, nu pas realiseert ze zich dat elk liedje over seks gaat. Waarom draait alles in het leven om seks?

Time-out gebaart Susanne naar Teddy. Met haar rode haar en zeegroene glitterpakje lijkt Suus op een zeemeermin die spartelt op het droge. Zweetdruppeltjes glinsteren op haar voorhoofd, waardoor Susanne er helemaal uitziet als een mythisch figuur. Of discobal. Nu Teddy hier zo staat, is ze blij dat Suus haar heeft meegesleept. Ze volgt haar vriendin de dansvloer af naar de bar.

‘Oké, waar had je het op de fiets over, een mannen-batical?’ wil Susanne weten.

‘Yes!’ zegt Teddy. ‘Ik ga een pauze nemen van mannen, daten, zoeken naar de ware en al die tijdrovende ellende. Of om het in jouw termen te omschrijven, ik ga pandapunten sparen.’

‘Waarom zou je dat in godsnaam willen?!?’

‘Omdat het afgelopen jaar, twaalf maanden aan teleurstellingen was. Een reeks van onbeantwoorde verliefdheidjes, net-nietjes en te slechte seks. Ik heb zoveel energie gestoken in het vinden van een leuk vent, dat... ik geen energie heb gestoken in een leukere zelf. Dus elimineer ik dit jaar mannen uit mijn dieet en ga ik alleen nog maar dingen doen voor me, myself and I.’

‘Oké, maar waarom geef je jezelf pikstraf? Doe gewoon lekker af en toe een one-night-stand.’

‘Nee, ik kan alleen met iemand naar bed die ik echt heel erg leuk vind. Of wanneer ik superlam ben. En dan is het eigenlijk altijd slechte seks. Ik ben niet zo vrij als jij, sloerie.’

‘Whow, whow, no *slut-shaming*! Ik doe gewoon waar ik zin in heb, met wie en wanneer. Sinds wanneer is genieten van het leven en de mensen om je heen een zonde? Iets om je voor te schamen?’

No Scrubs van TLC schalt opeens door de speakers en doorbreekt het gesprek. Ze beginnen beiden mee te zingen: ‘So no, I don't want your number. No, I don't want to give you mine and. No, I don't want to meet you nowhere. No, I don't want none of your time.’

‘Nou dat dus, ik hoef geen *scrub*.’

Susanne barst in lachen uit: ‘Oké wat jij wil. Maar goed, zo’n mannen-batical betekent dus geen penetratie? Wat mag je wel? Zoenen? Frunniken? Lepeltje-lepeltje met kleding aan? Zonder kleding? Ontdek-je-plekje met vrouwen? Een deuntje fluiten?’

‘Waaat?’ De muziek staat zo hard dat Teddy maar de helft van Susannes vraag heeft verstaan.

‘Of je worst lust!’ antwoordt haar beste vriendin.

‘Hèhè, de komende twaalf maanden even niet.’

Susanne herhaalt haar vraag en Teddy realiseert dat ze de kaders van haar man-batical misschien nog iets beter moet uitdenken. En waar kan je nou beter goed nadenken dan in de rij voor de wc? Die is, zoals altijd, weer langer dan de Chinese muur, dus Teddy heeft genoeg tijd om de kaders verder uit te denken. Het belangrijkste doel van haar man-batical is geen man-drama. Geen energie verspillen aan mannen die niet weten wat ze wel of niet willen, eindeloos swipen, geestdodende dates en de hoezo-

reageert-hij-niet-op-mijn-berichtjes-hij-heeft-ze-wel-gelezen-ellende.

En verdomme, Whatsapp met je twee blauwe vinkjes. Die developers hebben rechtstreeks een plekje in de hel verdiend. Onzekerheid en ellende komt ALTIJD zodra er seks op het menu staat en groeit evenredig aan de frequentie van coitus. Het grote probleem is dat je van goeie seks hebberig wordt en steeds meer wil. Maar er is er altijd één die het hele gebeuren leuker vindt dan de ander. En dit resulteert in... gedoe. Elimineer seks en je elimineert gedoe. Wat mag ze wel dit jaar? Tongen is prima, speeksel uitwisselen schijnt ontzettend goed te zijn voor je immuunsysteem, vast beter dan de grieprik. Zolang het maar boven de gordel blijft.

Onderweg terug naar de dansvloer botst Teddy tegen een obstakel op. Ze kijkt op en 'Viking die naar een te enthousiaste Duitse kapper is geweest' komt in haar op. Blank, groot en anabolen-breed. Ze knijpt haar ogen dicht en doet een stapje naar achter vanwege z'n gebit, dat zo wit is dat het licht geeft. Hij glimlacht breed haar kant op. Of toch niet. Ze doet nog een stapje naar achter, kijkt om, maar daar staat alleen een muur met een grote spiegel. Staat die gast nou naar zichzelf te glimlachen? Ja, zo'n type is het wel. Hij komt weer dichterbij en een walm aftershave schiet haar neusgaten in. Het is een mix van Glassex, vers zweet en limoen.

'Hey', zegt de Viking.

'Hoi', antwoord Teddy.

Ze bestudeert zijn blauwe - of zijn het grijze? - ogen. Ongelooflijk lange wimpers. Na een paar seconden is ze het wachten op de volgende lettergreep zat. De dj start weer een nieuwe *trip down memory lane* in en met een 'doei he' glijt ze langs hem naar de dansvloer waar Susanne gevaarlijk ongecoördineerde bewegingen staat te maken. Of te watertrappelen. Teddy duwt een paar mensen subtiel opzij en voegt zich bij haar vriendin. Verstand weer op nul en dansen alsof er niemand kijkt. Die onbezonnenheid duurt twee nummers en dan ziet ze dat de blonde boom zich een weg baant richting haar domein op de dansvloer.

'Hey,' lipleest ze, want linksvoor bij de speakers voel je wel de bas door je hele lichaam vibreren, maar kun je geen gesprek voeren. Hij stelt nog een vraag die niet te ontcijferen is. Uitmuntende techniek, want het geeft hem binnen een paar minuten een reden om haar richting een rustig plekje te leiden waar ze elkaar 'beter kunnen verstaan'. Iedereen weet dat er in rustige clubhoekjes weinig geconverseerd wordt. Het valt in dezelfde categorie als "wil je een kauwgompje" en "het is hier warm, zullen we even naar buiten gaan"? Hij legt z'n hand op haar onderrug en ze krijgt het er warm van.

'Ja het is hier warm, zullen we even naar buiten gaan?'

Kan hij gedachten lezen? Of, zei ze dat nou net hardop? Ach wie kan het wat schelen, ze heeft net besloten dat tongen dit jaar prima mag, zolang ze maar in haar eigen bed beland.

De Viking en Teddy struikelen over de drempel zijn appartement in. Al plukkend aan elkaars kleding bewegen ze verder, op zoek naar een zacht oppervlakte om op te landen. De bank is de pineut en kreunt protesterend onder het plotselinge gewicht. Het zoenen wordt iets agressiever en haar handen graaien een beetje in het wilde weg. Focus! Ze begint aan zijn T-shirt te plukken en...

‘Jezus, zijn die echt?’ roept Teddy uit terwijl ze niet kan onderdrukken een toonladdertje te spelen op zijn buikspieren.

‘Nee elke ochtend teken ik ze er opnieuw op met oogpotlood.’

‘Man, je lijkt wel op die Barbie van vroeger, Ken. Zijn abs waren ook hard als plastic.’

‘Mijn oogpotlood is trouwens bijna op, de kans is groot dat ik die van jou uit je handtasje steel.’

‘Kun je die spieren weer even terug stoppen in de verpakking, dit leidt ontzettend af.’

‘Of je doet gewoon je ogen dicht.’

‘Hmmm ja oké’, zegt ze, terwijl ze hun grabbel-en-graai-sessie weer hervatten. Ze is nu bang om net als bij Ken een plastic piemel aan te treffen. Wat is het effect van anabolen op het geslachtsapparaat ook alweer?

Een borrelend geluid doorbreekt opeens de stilte in het appartement, op het zoen-gesmak na. Beiden stoppen ze een fractie van een seconde met waar ze mee bezig zijn. Verschillende gedachten schieten door haar hoofd en ze begint te blozen. Tja,

het lichaam maakt nou eenmaal weleens een geluidje, dat is menselijk. Maar als je jezelf letterlijk blootgeeft, dan is de timing natuurlijk niet ideaal.

‘Sorry, dat was mijn maag’, zegt Teddy met een klein stemmetje terwijl ze haar gezicht verbergt in z’n nek. Ze is allang blij dat ze niet dat scheidje liet floepen, dat al een tijdje op de achterdeur klopt.

‘Heb je honger,’ vraagt de spierbonk, ‘ik kan wel iets maken. Ik heb zelf eigenlijk ook best trek.’

Een paar minuten later is er een fles rode wijn opengetrokken en staat hij in z’n boxer, met een gestreept kookschort voor, gnocchi te prepareren. Gnocchi! Wat?! Tuurlijk, bij elke work-out hoort een bak koolhydraten. Ze heeft het gevoel dat ze in een filmscène is beland, dit soort dingen gebeuren in het echte leven toch niet? Misschien alleen als je Susanne heet. Teddy is blij met de onderbreking. Een paar uur geleden had ze het goede voornemen uit de buurt van jongheren te blijven en nu zit ze halfnaakt in de woonkamer van een dito naakte vreemde man. Waarvan ze de naam niet weet. En die erg goed met messen is. Als dit een seriemoordenaar blijkt te zijn, zal haar moeders uitvaartspeech bestaan uit zes woorden: ‘Ik heb je nog zo gewaarschuwd.’ Als hij handboeien of duct tape tevoorschijn tovert is ze weg, tot die tijd: ‘Kan ik je ergens mee helpen?’

‘Nee alles onder controle. Zet jij even een muziekje op?’

Teddy zet zijn speakers aan, koppelt haar telefoon en zet een lekkere soul-playlist op. Heupswingend verplaatst ze zich naar de boekenkast, altijd de perfecte plek om iemands karakter te ontleden. Gelukkig geen biografieën van Jeffrey Dalmer of Marc Dutroux. Ook geen ‘Lijken opruimen voor Dummies’. Wat op de planken staat is standaard, een Dan Brown, Ludlum, Kluun, Youp van ‘t Hek, Toon Tellegen, Worthy, hele oude woordenboeken en een paar Lonely Planets. De dikke laag stof vertelt dat hij niet heel vaak een boek openslaat, in ieder geval niet deze. Zijn woonkamer is industrieel en minimalistisch ingericht. Veel hout en staal, een bakstenen muur en een grote lichtbruine zachte leren bank. Een geluidsinstallatie waar je U tegen zegt, of B en O. Gaming-consoles op de salontafel. Ingewikkelde kunst aan de muur. Of Rorsarch-printjes. Ja, ze is beland in een rijkeluishuisje. De geur van de pesto en basilicum komt vanaf het kookeiland haar kant op waaien en doet haar maag opnieuw knorren. Gelukkig verhuld de zwoele stem van Curtis Mayfield deze keer het geluid.

Met een afterdinnerdipje ploffen ze niet veel later half over elkaar weer op de bank. Na een paar minuten uitbuiken komt Teddy weer in beweging.

‘Ik weet niet of jij een glas-half-vol of glas-half-leeg type bent,’ zegt ze, ‘maar glas-helemaal-leeg is altijd een slecht idee!’ Ze knipoogt naar hem en vervolgt, ‘ik ga even ruimte maken in m’n blaas voor meer wijn. Welke kant moet ik op?’